

ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΤΟΥ ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

[το κείμενο στα Ελληνικά](#)

[το κείμενο στα Γαλλικά](#)

Le Figaro, 20 février 1909

F. T. MARINETTI

Το Μανιφέστο του Φουτουρισμού (απόσπασμα)

Από το βιβλίο:
Ντε Μικέλι, Μάριο,
Οι Πρωτοπορίες της τέχνης του 20ου Αιώνα,
Οδυσσέας, Αθήνα, 1983

Ξαγρυπνήσαμε όλη τη νύχτα - οι φίλοι μου κι εγώ - κάτω από τα φώτα των μιναρέδων με τους τρούλους από διάτρητο ορείχαλκο που είναι έναστροι όπως οι ψυχές μας, γιατί ακτινοβολούν όπως αυτές από τον κλειστό κεραυνό μιας ηλεκτρικής καρδιάς. Για μεγάλο χρονικό διάστημα περιφέραμε την αταβιστική μας οκνηρία πάνω σε βαθύπλυτα ανατολίτικα χαλιά, συζητώντας μέχρι στα ακραία όρια της λογικής και μουτζουρώνοντας πολύ χαρτί με φρενιτιώδεις γραφές.

Μια βαθιά περηφάνια φούσκωνε τα στήθη μας, γιατί αισθανόμασταν μόνοι εκείνη την ώρα που ήμασταν άγρυπνοι και όρθιοι, όπως οι περήφανοι φάροι και οι φρουροί εμπροσθοφυλακής μπροστά στο στρατό των εχθρικών άστρων τα όποια παρατηρούν μέσα από τους αστρικούς τους στρατώνες. Μόνοι μαζί με τους θερμαστές που κινούνται μπροστά στους καταχθόνιους φούρνους των μεγάλων πλοίων, μόνοι μαζί με τα μαύρα φαντάσματα που ψηλαφούν μέσα στις πυρακτωμένες κοιλιές των τρένων που εκτοξεύτηκαν σε τρελή πορεία, μόνοι με τους μεθυσμένους που ψηλαφούν με ένα αβέβαιο φτερούγισμα κατά μήκος των τειχών της πόλης.

Ανασκιρτήσαμε μεμιάς, στο άκουσμα του θαυμάσιου ήχου των τεράστιων δίπατων τραμ, που περνούν αναπηδώντας, φεγγοβολώντας από τα πολύχρωμα φώτα, όπως τα χωριά που γιορτάζουν και που ο πλημμυρισμένος Πάδος ξαφνικά τα κλονίζει και τα εξαφανίζει, για να τα παρασύρει μέχρι τη θάλασσα, στους καταρράκτες και ανάμεσα από τις δίνες μιας πλημμύρας.

Έπειτα ή σιωπή έγινε πιο βαθιά. Αλλά, ενώ ακούγαμε το εκτεταμένο μουρμούρισμα των προσευχών του παλιού καναλιού και το κροτάλισμα των οστών των ετοιμοθάνατων κτιρίων που τα έτρωγε στη βάση τους η υγρή χλόη, αμέσως μετά ήλθαν στ' αυτιά μας οι βρυχηθμοί των πεινασμένων αυτοκινήτων κάτω από τα παράθυρα.

- Ας πηγαίνουμε, είπα εγώ· ας πηγαίνουμε φίλοι! Να φεύγουμε! Επιτέλους, ή μυθολογία και το κρυφό ιδανικό ξεπεράστηκαν. Εμείς καθόμαστε για να παραβρεθούμε στη γέννηση του Κενταύρου και σύντομα θα δούμε να πετούν οι πρώτοι Άγγελοι!... θα χρειαστεί να σείσουμε τις πόρτες της ζωής για να δοκιμάσουμε τους μεντεσέδες και τα μάνταλά τους!... Ας φεύγουμε! Να, πάνω στην γη, ή πρώτη αυγή! Δεν υπάρχει τίποτα που να εξισώνει το μεγαλείο του κόκκινου ξίφους του ήλιου, που να, ξιφομάχε! για πρώτη φορά στις σκοτεινές μας χιλιετηρίδες!...

Πλησιάζουμε τα τρία θηρία που ξεφυσούν, για να τους χαϊδέψουμε τρυφερά τα πυρωμένα στήθη. Εγώ ξάπλωσα πάνω στο αυτοκίνητο μου σαν ένα πτώμα σε φέρετρο αλλά αμέσως σηκώθηκα κάτω από την Ιπτάμενη λεπίδα της γκιλοτίνας που απειλούσε το στομάχι μου. Η μανιακή σκούπα της τρέλας μας ξερίζωσε από τους ίδιους μας τους εαυτούς και μας πέταξε στους δρόμους που ήταν απόκρημνοι και βαθείς όπως τα ρείθρα των χειμάρρων - εδώ κι εκεί ένα αρρωστημένο

φως, πίσω από τα τζάμια ενός παράθυρου, μας μάθαινε να περιφρονούμε τα απατηλά μαθηματικά των πρόσκαιρων Οφθαλμών μας.

Εγώ φώναξα: Η όσφρηση, η όσφρηση μόνο αρκεί στα θηρία!...

Κι εμείς, σαν νεκροί λέοντες καταδιώκαμε το θάνατο, με το μαύρο τρίχωμα κηλιδωμένο από ωχρούς σταυρούς, πού έτρεχε μακριά μέσα από το βιολετή, ζωντανό και δονούμενο ουρανό.

Κι όμως δεν είχαμε έναν Ιδανικό Εραστή, πού θα ύψωνε μέχρι τα σύννεφα τη μεγαλειώδη φιγούρα του, ούτε μια σκληρή Βασίλισσα στην οποία να προσφέραμε τα λείψανα μας περισφιγμένα σαν τα βυζαντινά δαχτυλίδια. Δεν υπήρχε τίποτα για να θέλουμε να πεθάνουμε, εκτός από την επιθυμία να απελευθερωθούμε τελικά από το κουράγιο μας πού είναι πολύ βαρύ!

Κι εμείς τρέχαμε διώχνοντας στα κατώφλια των σπιτιών τους σκύλους της φρουράς πού κουλουριάζονταν κάτω από τα καυτά λάστιχα των αυτοκινήτων μας, σαν τα κολάρια πού χρειάζονται σιδέρωμα. Ο θάνατος, εξημερωμένος, με ξεπερνούσε σε κάθε γωνία για να μου επιδείξει με χάρη τα πόδια του και κάπου κάπου ξάπλωνε στη γη μ' ένα θόρυβο σαν τις μασέλες πού τρίζουν, στέλνοντας μου, από κάθε βάλτο, ματιές βελούδινες και θωπευτικές.

- Ας ξεφύγουμε από τη φρονιμάδα, σαν από ένα φοβερό κέλυφος και ας ριχτούμε, σαν τα φρούτα πού είναι γεμάτα από το πιπέρι της αλαζονείας, μέσα στο βαθύ και παράλογο στόμα του αέρα!... Ας δοθούμε σαν γεύμα στο Αγνωστο, όχι από απόγνωση, αλλά μόνο για να παραγεμίσουμε τα βαθιά πηγάδια του Παράλογου!

Μόλις είχα προφέρει αυτές τις λέξεις, όταν γύρισα απότομα στον εαυτό μου, με την ίδια τρελή μέθη των σκυλιών πού θέλουν να δαγκάσουν την ουρά τους, και να, μεμιάς, συναντιέμαι με δύο ποδηλάτες, πού μου έδωσαν άδικο, διστάζοντας μπροστά μου όπως δύο συλλογισμοί, και οι δύο πειστικοί και καθόλου αντιφατικοί. Το ηλίθιο δίλημμα τους ανοίχτηκε πάνω στο δικό μου έδαφος... Τι πλήξη! Ουφ!... Συντόμεψα την κουβέντα και από απέχθεια εξακοντίστηκαν με τις ρόδες στον αέρα μέσα σ' ένα χαντάκι...

Ω! μητρικό χαντάκι, σχεδόν γεμάτο από λασπωμένο νερό! Ωραίο χαντάκι εργοστασίου! Ορεγόμουνα με απληστία την οχυρωμένη λάσπη σου, πού μου θύμιζε τα άγια μαύρα στήθη της σουδανέζας τροφού μου... Όταν σηκώθηκα - άθλιο και βρωμερό ράκος - κάτω από το αναποδογυρισμένο αυτοκίνητο, αιστάνθηκα να διαπερνιέται γλυκά ή καρδιά μου, από το πυρακτωμένο σίδηρο της χαράς!

Ένα πλήθος από ψαράδες οπλισμένοι με πετονιές, φυσιολάτρες με πονεμένα πόδια, θορυβούσε ήδη γύρω από το θαύμα. Με φροντίδα υπομονετική και λεπτολόγα, αυτοί οι άνθρωποι διέθεσαν σπουδαίους οπλισμούς και τεράστια σιδερένια δίκτυα για να ψαρέψουν το αυτοκίνητο μου, ίδιο μ' ένα μεγάλο σκυλόψαρο πού εξόκειλε. Η μηχανή φάνηκε σιγά σιγά από το χαντάκι, εγκαταλείποντας στο βάθος, σαν λέπι, τη βαριά καροσερί του και τα μαλακά άνετα παραγεμίσματά του.

Πιστεύανε ότι είχε πεθάνει, το ωραίο μου σκυλόψαρο, αλλά ένα δικό μου χαϊδεμα ήταν αρκετό για να του ξαναδώσει ζωή. Και να πού ξανασηκώθηκε, να πού άρχισε να ξανατρέχει, πάνω στα δυνατά του πτερύγια!

Τότε, με το πρόσωπο σκεπασμένο από την καλή λάσπη των εργοστασίων - παστωμένο με σκουριές από τα μέταλλα, με ιδρώτες άχρηστους, με αστρική αιθάλη - εμείς μωλωπισμένοι και με επιδέσμους στα χέρια αλλά άφοβοι, υπαγορέψαμε τις πρώτες μας επιθυμίες σε όλους τους *ζωντανούς* ανθρώπους της γης:

1. Θέλουμε να τραγουδήσουμε την αγάπη για τον κίνδυνο, τη συνήθεια για ενέργεια και θρασύτητα.
2. Το κουράγιο, ή τόλμη, ή εξέγερση θα είναι ουσιαστικά στοιχεία της ποίησης μας.
3. Η λογοτεχνία εξήρε μέχρι σήμερα τη σκεπτική ακινησία, την έκσταση και τον ύπνο. Εμείς θέλουμε να εξάρουμε την επιθετική κίνηση, την πυρετώδη αϋπνία, το βηματισμό του αγώνα, το πήδημα του θανάτου, το χαστούκι και την γροθιά.
4. Εμείς βεβαιώνουμε ότι το μεγαλείο του κόσμου πλουτίστηκε με μια καινούρια Ομορφιά: την ομορφιά της ταχύτητας. Ένα αγωνιστικό αυτοκίνητο με το κουβούκλιο του στολισμένο με μεγάλους σωλήνες όμοιους με ερπετά εκρηκτικής ανάσας... ένα αυτοκίνητο βρυχώμενο, πού μοιάζει να τρέχει πάνω σε μύδρους, είναι πιο ωραίο από τη *Νίκη της Σαμοθράκης*.
5. Εμείς θέλουμε να εξυμνήσουμε τον άνθρωπο πού κρατάει το τιμόνι του Οποίου ο Ιδεατός άξονας διατρέχει τη Γη, πού κι αυτή ακόμα εκτοξεύτηκε σε αγώνες, πάνω στην περίμετρο της τροχιάς της.

6. Ο ποιητής πρέπει να σπαταλιέται με πολυτέλεια, με ορμή, με γενναιοδωρία, για να αυξήσει τον ενθουσιώδη πυρετό των αρχέγονων στοιχείων.

7.. Δεν υπάρχει πια ομορφιά παρά μόνο στον αγώνα. Κανένα έργο που δεν έχει επιθετικό χαρακτήρα δεν μπορεί να είναι έργο τέχνης. Την ποίηση πρέπει να τη συλλάβουμε σαν μια βίαιη επίθεση ενάντια στις άγνωστες δυνάμεις, με σκοπό να τις περιορίσει και να τις ταπεινώσει μπροστά στον άνθρωπο.

8. Εμείς βρισκόμαστε πάνω στο ακραίο ακρωτήριο των αιώνων!... Γιατί πρέπει να γυρίσουμε τις πλάτες, αφού θέλουμε να ανατρέψουμε τις μυστηριώδεις πόρτες του Αδύνατου; Ο χρόνος και ο χώρος πέθαναν χθες. Εμείς ήδη ζούμε στο απόλυτο, αφού έχουμε δημιουργήσει την αιώνια πανταχού παρούσα ταχύτητα.

9. Θέλουμε να δοξάσουμε τον πόλεμο - μοναδική υγεία του κόσμου - το μιλιταρισμό, τον πατριωτισμό, την καταστρεπτική χειρονομία των φιλελεύθερων, τις ωραίες ιδέες για τις οποίες πεθαίνουμε και την περιφρόνηση της γυναίκας.

10. Θέλουμε να καταστρέψουμε τα μουσεία, τις βιβλιοθήκες, τις ακαδημίες κάθε είδους και να παλέψουμε εναντίον της ηθικότητας, του φεμινισμού, και εναντίον κάθε ανανδρίας καιροσκοπικής ή κερδοσκοπικής.

11. Εμείς θα τραγουδήσουμε τα πλήθη τα κινητοποιημένα από την εργασία, από την απόλαυση ή την ανταρσία, θα τραγουδήσουμε την πολύχρωμη και πολυφωτική πλημμυρίδα των επαναστάσεων μέσα στις μοντέρνες πρωτεύουσες, θα τραγουδήσουμε τον παλλόμενο νυχτερινό πυρετό στα ναυπηγεία και στα ορυχεία που φλέγονται από ένα βίαιο ηλεκτρικό φεγγάρι· τα εργοστάσια που κρέμονται απ' τα σύννεφα με τις στριφογυρισμένες κλωστές των καπνών τους· τις γέφυρες όμοιες με γιγάντιους γυμναστές που δρασκελίζουν τους καπνούς, αστράπτοντας στον ήλιο με μια λάμψη μάχαιριων τα περιπετειώδη ατμόπλοια που οσφραίνονται τον Ορίζοντα, τα τρένα με το ευρύ στήθος που κροταλίζουν πάνω στις ράγες σαν τεράστια αστάλινα άλογα με χαλινάρια από σωλήνες και το αιωρούμενο πέταγμα των αεροπλάνων με τον έλικα τους που κελαηδά στον αέρα σαν μια σημαία και μοιάζει να χειροκροτάει σαν ένα πλήθος ενθουσιασμένο.

Από την Ιταλία εκτοξεύουμε προς τον κόσμο αυτό το μανιφέστο της φλεγόμενης και ανατρεπτικής βιαιότητας, με το Οποίο σήμερα ιδρύουμε το *Φουτουρισμό*, επειδή θέλουμε να απελευθερώσουμε αυτή τη χώρα από τη δύσοσμη γάγγραινα των καθηγητών, των αρχαιολόγων, των ξεναγών και των παλαιопωλών της.

Για πολύ καιρό η Ιταλία υπήρξε αγορά των παλιατζήδων. Εμείς θέλουμε να την απελευθερώσουμε από τα αναρίθμητα μουσεία που τη σκεπάζουν σαν αναρίθμητα νεκροταφεία. Μουσεία = νεκροταφεία!... Έννοιες πραγματικά ταυτόσημες, άσχημη σύμμιξη πολλών σωμάτων που δεν γνωρίζονται μεταξύ τους. Μουσεία = δημόσια κοιμητήρια, όπου αναπαύεται κανείς αιώνια δίπλα σε υπάρξεις μισητές ή άγνωστες! Μουσεία = παράλογα σφαγεία ζωγράφων και γλυπτών που κατασφάζονται άγρια με χτυπήματα χρωμάτων και γραμμών κατά μήκος των τοίχων της φιλονικίας!

Ότι θα πηγαίνετε σε προσκύνημα, μια φορά το χρόνο όπως πηγαίνουμε στο κοιμητήριο την ημέρα των ψυχών... σας το επιτρέπω. Ότι μια φορά το χρόνο θα εκτίθεται μια προσφορά λουλουδιών μπροστά στην Τζοκόντα σας το επιτρέπω... Αλλά δεν δέχομαι να οδηγούνται καθημερινά σε περίπατο στα μουσεία οι θλίψεις μας, το εύθραυστο κουράγιο μας, ή νοσηρή μας ανησυχία. Γιατί να θελήσουμε να δηλητηριαστούμε; Γιατί να θελήσουμε να σαπίσουμε;

Και γιατί ποτέ δεν μπορούμε να δούμε σ' έναν παλιό πίνακα τίποτα άλλο έκτος από την κουραστική συμπίεση του καλλιτέχνη που προσπάθησε να συντρίψει τα ανυπέβλητα εμπόδια, τα αντιτιθέμενα στην επιθυμία του να εκφράσει Ολόκληρο το όνειρο του;... Το να θαυμάζουμε έναν παλιό πίνακα αντιστοιχεί με το να ρίχνουμε την ευαισθησία μας σε μια νεκρική κάληπη, αντί να την προβάλλουμε μακριά, σε βίαιες βολές δημιουργικότητας και δράσης.

Θέλετε λοιπόν να σπαταλήσετε τις καλύτερες σας δυνάμεις σ' αυτό τον αιώνιο και ανώφελο θαυμασμό του παρελθόντος, απ' όπου μοιραία θα βγείτε εξαντλημένοι, φτωχότεροι σε πνεύμα και ποδοπατημένοι;

Στην πραγματικότητα σας βεβαιώνω ότι η καθημερινή παρουσία σε μουσεία, βιβλιοθήκες και ακαδημίες (νεκροταφεία κενών προσπαθειών, Γολγοθές βασανισμένων ονείρων, κατάλογοι ακρωτηριασμένων ορμών!...) είναι για τους καλλιτέχνες το ίδιο επικίνδυνη όσο και η εκτεταμένη προστασία των συγγενών για μερικούς νέους μεθυσμένους από την ευφυΐα τους και τη φιλόδοξη επιθυμία τους. Αλλά για τους ετοιμοθάνατους, τους άρρωστους, τους φυλακισμένους, Ο θαυμασμός του παρελθόντος είναι Ίσως ένα βάλασμα στην κακοδαιμονία τους, αφού γι' αυτούς το μέλλον είναι κομματιασμένο... Αλλά εμείς δεν θέλουμε να ξέρουμε πια για το παρελθόν, εμείς οι νέοι και οι δυνατοί *φουτουριστές!*

Ας έλθουν λοιπόν οι εύθυμοι εμπρηστές με τα καπνισμένα δάχτυλα! Να τοι! Να τοι!... Εμπρός! Βάλτε φωτιά στα ράφια των βιβλιοθηκών!... Αλλάξτε την πορεία των καναλιών για να πλημμυρίσουν τα μουσεία!... Ω η χαρά να βλέπεις να επιπλέουν ακυβέρνητοι, κουρελιασμένοι και ξεβαμμένοι πάνω σ' εκείνα τα νερά, οι παλιοί ένδοξοι πίνακες!... Αρπάξτε τις αξίνες, τα σφυριά, τις σκαπάνες και ισοπεδώστε, ισοπεδώστε χωρίς οίκτο τις τιμημένες πολιτείες!

Οι πιο γέροι μεταξύ μας, είναι τριάντα χρονών: μας απομένει λοιπόν τουλάχιστον μια δεκαετία για να ολοκληρώσουμε το έργο μας. Όταν θα είμαστε σαράντα χρονών, άλλοι άνθρωποι, πιο νέοι και πιο άξιοι από εμάς, ας μας ρίξουν στο καλάθι σαν άχρηστα χειρόγραφα. - Εμείς το επιθυμούμε αυτό!

θα έρθουν εναντίον μας οι συνεχιστές μας· θα έρθουν από μακριά, από κάθε σημείο, χορεύοντας στον πτερωτό ρυθμό των πρώτων τους τραγουδιών, τείνοντας αρπακτικά δάκτυλα ληστών και οσφραϊνόμενοι κυνικά στις πόρτες των ακαδημιών την ωραία μυρωδιά των εγκεφάλων μας σε αποσύνθεση, πού εμείς ήδη τους έχουμε υποσχεθεί στις κατακόμβες των βιβλιοθηκών.

Αλλά εμείς δεν θα είμαστε πια εκεί... Αυτοί θα μας βρουν τελικά - μια χειμωνιάτικη νύχτα - στο ύπαιθρο, κάτω από μια θλιβερή στέγη όπου θα παίζει ταμπούρλο μια μονότονη βροχή, και θα μας δουν λουφαγμένους δίπλα στα φοβισμένα αεροπλάνα μας την ώρα πού θα προσπαθούμε να ζεσάνουμε τα χέρια μας στη φτωχή φωτίτσα πού θα δώσουν τα σημερινά μας βιβλία και πού θα σιγοκαίει κάτω από το πέταγμα των δικών μας εικόνων.

Αυτοί τότε θα θορυβούν τριγύρω μας ασθμαίνοντας από αγωνία και αγανάκτηση και όλοι, εξοργισμένοι από το υπερήφανο και ακούραστο θάρρος μας θα χυμήξουν να μας σκοτώσουν ωθούμενοι από ένα μίσος όσο το δυνατό πιο αδυσώπητο αφού και οι καρδιές τους θα είναι μεθυσμένες από θαυμασμό για μας.

Η δυνατή και υγιής Αδικία θα ξεσπάσει ακτινοβολώντας μπροστά στα μάτια τους. - Η τέχνη πράγματι, δεν μπορεί να είναι τίποτα άλλο εκτός από βία, κυνικότητα και αδικία!

Οι πιο ηλικιωμένοι ανάμεσα, μας είναι τριάντα χρονών: κι όμως εμείς έχουμε ήδη διασκορπίσει θησαυρούς, χίλιους θησαυρούς δύναμης, έρωτα, τόλμης, πανουργίας και ωμής επιθυμίας· τους πετάξαμε μακριά βιαστικά, ανυπόμονα, χωρίς υπολογισμούς, χωρίς ποτέ να διστάσουμε, χωρίς ποτέ να ξεκουραστούμε, αλλά με κακοπιστία... Κοιτάχτε μας! Δεν εξαντληθήκαμε ακόμα! Οι καρδιές μας δεν αισθάνονται την παραμικρή κούραση, αφού είναι θρεμμένες με φωτιά, με μίσος και ταχύτητα!... Απορείτε;... Είναι λογικό, αφού εσείς δεν θυμάστε ούτε αν έχετε ζήσει! Όρθιοι πάνω στην κορυφή του κόσμου, θα εκσφενδονίσουμε, μια φορά ακόμα, την πρόκληση μας στ' αστέρια!

Θα μας προβάλετε αντιρρήσεις;... Φτάνει! Φτάνει! Τις γνωρίζουμε... Έχουμε καταλάβει!... Η καλή μας και ψεύτικη ευφυΐα μας βεβαιώνει ότι εμείς είμαστε ή σύμπτυξη και ή προέκταση των προγόνων μας. Ίσως!... Μπορεί!... Αλλά τι σημασία έχει; Δεν θέλουμε να καταλάβουμε!... Αλίμονο σ' όποιον θα μας επαναλάβει αυτές τις ανίερες λέξεις!...

Σηκώστε το κεφάλι!...

Όρθιοι πάνω στην κορυφή του κόσμου, θα εκσφενδονίσουμε μια φορά ακόμα την πρόκληση μας στ' αστέρια!...

F. T. Marinetti

Manifeste du Futurisme

1. Nous voulons chanter l'amour du danger, l'habitude de l'énergie et de la témérité.
2. Les éléments essentiels de notre poésie seront le courage, l'audace et la révolte.
3. La littérature ayant jusqu'ici magnifié l'immobilité pensive, l'extase et le sommeil, nous voulons exalter le mouvement agressif, l'insomnie fiévreuse, le pas gymnastique, le saut périlleux, la gifle et le coup de poing.
4. Nous déclarons que la splendeur du monde s'est enrichie d'une beauté nouvelle : la beauté de la vitesse. Une automobile de course avec son coffre ornée de gros tuyaux tels des serpents à l'haleine explosive... une automobile rugissante, qui a l'air de courir sur de la mitraille, est plus belle que La Victoire de Samothrace.
5. Nous voulons chanter l'homme qui tient le volant, dont la tige idéale traverse la terre, lancée elle-même sur le circuit de son orbite.
6. Il faut que le poète se dépense avec chaleur, éclat et prodigalité, pour augmenter la ferveur enthousiaste des éléments primordiaux.

7. Il n'y a plus de beauté que dans la lutte. Pas de chef-d'œuvre sans un caractère agressif. La poésie doit être un assaut violent contre les forces inconnues pour les sommer de se coucher devant l'homme.

8. Nous sommes sur le promontoire extrême des siècles!... À quoi bon regarder derrière nous, du moment qu'il nous faut défoncer les vantaux mystérieux de l'impossible? Le temps et l'Espace sont morts hier. Nous vivons déjà dans l'absolu, puisque nous avons déjà créé l'éternelle vitesse omniprésente.

9. Nous voulons glorifier la guerre -- seule hygiène du monde -- le militarisme, le patriotisme, le geste destructeur des anarchistes, les belles Idées qui tuent, et le mépris de la femme.

10. Nous voulons démolir les musées, les bibliothèques, combattre le moralisme, le féminisme et toutes les lâchetés opportunistes et utilitaires.

11. Nous chanterons les grandes foules agitées par le travail, le plaisir ou la révolte; les ressacs multicolores et polyphoniques des révolutions dans les capitales modernes; la vibration nocturne des arsenaux et des chantiers sous leurs violentes lunes électriques; les gares gloutonnes avaleuses de serpents qui fument; les usines suspendues aux nuages par les ficelles de leurs fumées; les ponts aux bonds de gymnastes lancés sur la coutellerie diabolique des fleuves ensoleillés; les paquebots aventureux flairant l'horizon; les locomotives au grand poitrail, qui piaffent sur les rails, tels d'énormes chevaux d'acier bridés de longs tuyaux et le vol glissant des avions, dont l'hélice a des claquements de drapeau et des applaudissements de foule enthousiaste.

C'est en Italie que nous lançons ce manifeste de violence culbutante et incendiaire, par lequel nous fondons aujourd'hui le Futurisme, parce que nous voulons délivrer l'Italie de sa gangrène de professeurs, d'archéologues, de cicérons et d'antiquaires.

L'Italie a été trop longtemps le grand marché des brocanteurs.

Nous voulons la débarrasser des musées innombrables qui la couvrent d'innombrables cimetières.

Musées, cimetières!... Identiques vraiment dans leur sinistre coudolement de corps qui ne se connaissent pas. Dortoirs publics où l'on dort côte à côte avec des êtres hais ou inconnus. Férocité réciproque des peintres et des sculpteurs s'entretenant à coups de lignes et de couleurs dans le même musée.

Qu'on fasse une visite chaque année comme on va voir ses morts une fois par an! Nous pouvons bien l'admettre!... Qu'on dépose même des fleurs une fois par an aux pieds de la Joconde, nous le concevons! ... Mais que l'on aille promener quotidiennement dans les musées nos tristesses, nos courages fragiles et notre inquiétude, nous ne l'admettons pas! ... Voulez-vous donc vous empoisonner? Voulez-vous donc pourrir?

Que peut-on bien trouver dans un vieux tableau si ce n'est la contorsion pénible de l'artiste s'efforçant de briser les barrières infranchissables à son désir d'exprimer entièrement son rêve?

Admirer un vieux tableau c'est verser notre sensibilité dans une urne funéraire, au lieu de se lancer en avant par jets violents de création et d'action. Voulez-vous donc gâcher ainsi vos meilleures forces dans une admiration inutile du passé, dont vous sortez forcément épuisés, amoindris, piétinés?

En vérité la fréquentation quotidienne des musées, des bibliothèques et des académies (ces cimetières d'efforts perdus, ces calvaires de rêves crucifiés, ces registres d'élans brisés!...) est pour les artistes ce qu'est la tutelle prolongée des parents pour des jeunes gens intelligents, ivres de leur talent et de leur volonté ambitieuse.

Pour des moribonds, des invalides et des prisonniers, passe encore.

C'est peut-être un baume à leurs blessures que l'admirable passé, du moment que l'avenir leur est interdit... Mais nous n'en voulons pas, nous, les jeunes, les forts et les vivants futuristes!

Viennent donc les bons incendiaires aux doigts carbonisés!... Les voici! Les voici!... Et boutez donc le feu aux rayons des bibliothèques! Détournez le cours des canaux pour inonder les caveaux des musées! Oh! qu'elles nagent à la dérive, les toiles glorieuses! À vous les pioches et les marteaux! ... Sapez le fondement des villes vénérables!

Les plus âgés d'entre nous n'ont pas encore trente ans; nous avons donc au moins dix ans pour accomplir notre tâche. Quand nous aurons quarante ans, que de plus jeunes et de plus vaillants que nous veuillent bien nous jeter au panier comme des manuscrits inutiles!... Ils viendront contre nous de très loin, de partout, en bondissant sur la cadence légère de leurs premiers poèmes, griffant l'air de leurs doigts crochus, et humant, aux portes des

académies, la bonne odeur de nos esprits pourrissants, déjà promis aux catacombes des bibliothèques.

Mais nous ne serons pas là. Ils nous trouveront enfin, par une nuit d'hiver, en pleine campagne, sous un triste hangar pianoté par la pluie monotone, accroupis près de nos avions trépidants, en train de chauffer nos mains sur le misérable feu que feront nos livres d'aujourd'hui flambant gaiement sous le vol étincelant de leurs images.

Ils s'ameuteront autour de nous, haletants d'angoisse et de dépit, et tous, exaspérés par notre fier courage infatigable, s'élanceront pour nous tuer, avec d'autant plus de haine que leur cœur sera ivre d'amour et d'admiration pour nous. Et la forte et la saine injustice éclatera radieusement dans leurs yeux. Car l'art ne peut être que violence, cruauté et injustice.

Les plus âgés d'entre nous n'ont pas encore trente ans, et pourtant nous avons déjà gaspillé des trésors, des trésors de force, d'amour, de courage et d'âpre volonté, à la hâte, en délire, sans compter, à tour de bras, à perdre haleine.

Regardez-nous! Nous ne sommes pas essouffés... Notre cœur n'a pas la moindre fatigue! Car il s'est nourri de feu, de haine et de vitesse!... Ça vous étonne? C'est que vous ne vous souvenez même pas d'avoir vécu! Debout sur la cime du monde, nous lançons encore une fois le défi aux étoiles!

Vos objections? Assez! Assez! Je les connais! C'est entendu! Nous savons bien ce que notre belle et fausse intelligence nous affirme. Nous ne sommes, dit-elle, que le résumé et le prolongement de nos ancêtres. - Peut-être ... Soit! Qu'importe? Mais nous ne voulons pas entendre! Gardez-vous de répéter ces mots infâmes! Levez plutôt la tête!...

Debout sur la cime du monde, nous lançons encore une fois le défi aux étoiles!

F. T. Marinetti
Directeur de Poesia